

[Kr. Johansen.]

de Mangler, den har, vil bidrage til, at Kornet fordyres, ikke alene paa det enkelte, men ogsaa paa andre beslægtede Omraader, og det er vi meget betænkelige ved at gaa med til.

I det andet høje Ting har vort Parti stillet en Del Ændringsforslag. De gik ud paa at give Loven det samme Omfang, som den har haft i de foregaaende Aar, med den Tilføjelse, at saafremt der i Tiden indtil 1. Marts 1948 indføres Foderkorn, saa skal de første 50 000 t forbeholdes det mindre Landbrug. Dersom der var nogen Mulighed for at faa Tilslutning til disse Ændringsforslag eller en Del af dem her i Landstinget, vilde vi tage under Overvejelse at stille Forslag om en Udvalgsbehandling og foreslaa de samme Ændringer dèr, men foreløbig er jeg af den Tro, at Muligheden her ikke er større, end den var i det andet høje Ting, og derfor regner jeg ikke med, at vi vil fremsætte Ændringsforslagene her. Det vil komme an paa, hvor venligt man udtrykker sig fra anden Side under den Debat, som vi nu er begyndt paa.

Dersom Lovforslaget ikke kan ændres, maa jeg sige, at vi indrømmer, at det er nødvendigt med en Kornlov, og vi indrømmer, at det Lovforslag, vi her behandler, er bedre end ingen Kornlov, og derfor kan vi selvfølgelig ikke modsætte os og vil ikke modsætte os, at Lovforslaget gennemføres, men de Forringelser, der gennemføres, ønsker vi ikke at have noget Medansvar for. Derfor kan vi heller ikke medvirke til Forslagets Gennemførelse.

Bjerg: Den højtærede Landbrugsminister beklagede ved Forelæggelsen af Forslaget, at det var nødvendigt at vedtage en ny Kornordning for 1947—48. Jeg er ganske overbevist om, at ikke alene det Landbrug, som skal aflevere Korn, men ogsaa mange af de mindre Landbrug, som modtager Tildeling, ønsker, at denne Lovgivning kunde ophøre. Den er af en saadan Karakter, at de, der ønsker et frit Samfund, ikke kan andet end at ønske denne Lovgivning bort. Jeg ved ikke, hvordan Korntilførslerne vil blive, men det er nødvendigt, at Befolkningens Forsyning med Brødkorn sikres, og det er rigtigt, at der sikres det mindre Landbrug, der særlig er baseret paa animalsk Produktion, en Tildeling paa 100 000 t Foderkorn, saadan at de har Mulighed for at klare sig, ligesom det er rigtigt, at der gives dem, der holder Høns, en Tildeling paa 23 000 t.

At man betragter denne Lovgivning som midlertidig, fremgaar ogsaa deraf, at

man bruger den Vurdering, som gik forud for den 9de Vurdering som Grundlag for Afleveringen af Korn. Dette er for mig et Bevis for, at man ønsker den fjernet saa snart som muligt, og derfor synes jeg, i Modsetning til det ærede Medlem Hr. Kr. Johansen, at man godt kan kalde det foreliggende Lovforslag for et Afviklingslovforslag. Det er en kærkommen Reduktion af Afleveringskvantummet, der sker ved denne Nedsættelse paa ca. 20 pCt. Det betyder en Forbedring i Forhold til de tidligere Kornlove, det er et Skridt i den rigtige Retning, idet Afleveringspligten har været en stor Byrde for Landbruget, og den vil stadig væk, selv med denne Reduktion, være en stor Byrde. Men som de politiske Forhold ligger, maa man anerkende den Indsats, der er gjort for at forbedre Loven.

Det havde ikke været urimeligt, om Afleveringsprisen var blevet forhøjet. Alle andre Erhverv har faaet Dækning for Stigningen i deres Produktionsomkostninger, men Afleveringsprisen er ikke steget siden 1940, og for Landbrugets Produktion spiller Lønniveauet jo en meget stor Rolle. Jeg tør sige, at det spiller en større Rolle inden for Landbruget end f. Eks. inden for Industrien, som har Masseproduktion. Det høje Lønniveau har medført en Fordyrelse, saa at den Pris, der blev vedtaget i 1940, og som maaske var rimelig dengang, ikke er helt rimelig i Dag.

Jeg vil ogsaa i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, hvad den haarde Vinter har betydet ogsaa med Hensyn til Produktionsprisen for Brødkorn. Ved Tællingen af Brødkornsarealerne i December 1946 viste det sig, at der var 201 000 ha tilsaat med Rug og Hvede, og ifølge Optælling den 3. Maj var der deraf ødelagt 69 000 ha eller ca. 35 pCt. Det fordeler sig paa den Maade, at af Hveden er ødelagt 47 900 ha, altsaa ca. 59 pCt., og af Rugen 21 700 ha, eller ca. 18 pCt. Det vil sige, at over $\frac{1}{3}$ af disse Arealer maa omsaas. Tager man saa den forøgede Udgift ved Omsaanningen i Betragtning, saavel Arbejdsudgifter som Udgifter til ny Saavel — det vil andrage omkring 150 Kr. pr. ha —, tror jeg nok, man tør sige, at de tilbageblevne Brødkornsafgrøder ikke kan betale Produktionsudgifterne i Dag, de kan ikke dækkes af Afleveringsprisen. Dertil kommer yderligere, at man vel maa regne med, at Kornudbyttet paa de Arealer, der staar tilbage, vil blive noget mindre.

Man kan derfor ikke komme uden om, at Landbruget ved Kornafleveringen yder et saa stort økonomisk Bidrag til Billiggørelse af Leveomkostningerne som ikke noget an-